

braný byt nemá samostatného příslušenství (záchodu), je irelevantní, kdyžtž citované nařízení nikde nestanoví, že by zabránění bytu bylo přípustným jen tehdy, když má úplné samostatné příslušenství, omezení takového ani z § 6, č. 8, které jedná o zabránění přespočetných místností z jednotlivého bytu, všeobecně nelze dovozovati, ani snad ustanovení právě uvedeného přímo užití zde, kde jde o zabránění celého bytu na jiném právním podkladě, nežli na základě § 6, č. 8. Pokud pak jde o námitku, že zabráněním porušena byla práva Českoslov. film. společnosti k provozu její živnosti, nejsou stěžovatelé vůbec legitimováni tato cizí práva uplatňovati.

Bylo proto stížnost v celém rozsahu jako bezdůvodnou zamítnoati.

Č. 311.

Zabírání bytů: V obcích, kde není k zabírání bytů zřízen zvláštní orgán po rozumu platných předpisů (na př. společný bytový úřad), přísluší o zabírání bytů jménem obce rozhodovati obecní radě.

(Nález ze dne 24. ledna 1920 č. 433.)

Věc: Alois Budiš v Jabloném n. O. (adv. Dr. Max Bondy z Prahy) proti okresní správě politické v Žamberku stran zabránění bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Výměrem městského úřadu v Jabloném n. O. ze dne 23. září 1919 nařízeno stěžovateli, aby do 3 dnů vyklidil svůj byt najatý v domě J. N. čp. 185. Odpor jeho byl naříkaným rozhodnutím jako bezdůvodný zamítnut; zamítnutí odůvodněno tím, že sporný byt byl již v červnu 1919 po vystěhování dosavadního nájemníka J. T. bez odporu majitele domu jako prázdný a nepronajatý zabrán, stěžovateli pak pronajat teprve v polovici července, když již majitel domu vzhledem k předpisu § 7 nař. ze dne 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a n. pozbyl práva jím volně nakládati, pročež dlužno nájemní smlouvu uzavřenou se stěžovatelem v červenci pokládati za neplatnou a rozkaz k vyklizení za plně odůvodněný.

Nejvyšší správní soud uvážil o stížnosti podané do tohoto rozhodnutí takto:

Žalovaný úřad vychází z předpokladu stížností nijak nepopíraného, že sporný byt byl pravoplatně zabrán již prohlášením dvou členů bytové komise P. a R., kteří dostavivše se v červnu 1919 k majiteli domu jménem bytové komise prohlásili, že byt po J. T. zabírají pro bytový úřad.

Tento zábor jeví se tedy jako akt bytové komise města Jabloné n. O. Na něm spočívá a jeho platností podmíněn je naříkaný rozkaz k vyklizení bytu.

Platnost správního aktu podmíněna je v prvé řadě příslušností úřadu, který jej vydal. Příslušnost tuto musí nejvyšší správní soud zkoumati z povinnosti úřední.

Podle úvodu čl. I. vládního nař. ze dne 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a n. může k provedení opatření podle tohoto nařízení zemským politickým úřadem zmocněna býti obec anebo společný bytový úřad, zřízený pro obce sloučené v bytový obvod. Podle § 6 cit. nař. je k zabrání bytů rovněž příslušna jen obec nebo společný bytový úřad. Ježto jiný orgán k rozhodování o zabírání bytů a k provádění ostatních opatření sem spadajících zmíněným nařízením zřízen nebyl, ani nebylo vysloveno, že obec, resp. společný bytový úřad své kompetence tímto nařízením založené může na jiný orgán přenést, podle všeobecných zásad pak takováto delegace kompetencí je nepřípustnou, dlužno usuzovati, že — pokud, jako v konkrétním případě, není zřízen zvláštní společný bytový úřad — může obec pravomoc citovaným nařízením jí propůjčenou vykonávati jenom těmi orgány, které povolány jsou dle zřízení obecního vykonávati působnost obce. Obecní zřízení stejně jako i novela ze dne 7. února 1919 č. 76 sb. z. a n. znají však jako orgány příslušné samostatně vydávati rozhodnutí a opatření jménem obce toliko obecní zastupitelstvo, obecní radu a obecního starostu, kdežto komise obecní povolány jsou dle § 41 obec. zřiz. toliko k tomu, aby přihlížely k pracem obecní rady, správy obecních ústavů a podniků a aby dávaly dobrozdání a činily návrhy ve věcech obecních. Dle § 7 novely k obec. zřiz. ze dne 7. února 1919 usnáší se obecní rada o všech věcech, které podle zákona nejsou výslovně vyhrazeny obecnímu zastupitelstvu aneb podle nařízení zákonných, po případě usnesení obecního zastupitelstva nejsou vzneseny na starostu. Dle tohoto ustanovení sluší tedy pokládati za orgán příslušný rozhodovati o zabírání bytů obecní radu. Obecní rada nemůže však tuto zákonem jí přikázanou pravomoc přenést na jiný orgán, a nemůže tudíž zejména obecní komise pověřena býti samostatnou činností rozhodovací. Výrok bytové komise o zabrání bytu jest tedy výrokem orgánu absolutně nepřislušného a proto zmatečným.

Je-li však podle toho, co právě řečeno, zabrání sporného bytu, které se stalo aktem bytové komise městské, zmatečným, padá základ, na němž spočívá naříkaný rozkaz k vyklizení bytu, a bylo proto naříkané rozhodnutí jako nezákonné zrušiti.

Č. 312.

Zabírání budov: * Výrok o přidělení náhradních místností uživateli budovy zabírané pro veřejné účely jest nezbytnou součástí rozhodnutí o zabrání, nedojde-li ke zvláštnímu ujednání (§§ 1 a 2 zák. ze dne 11. června 1919 č. 332 sb. z. a n.).

(Nález ze dne 24. ledna 1920 č. 445.)

Věc: Vilma Kolínská a Antonín Kokoška v Praze (adv. Dr. Rudolf Ročák z Prahy) proti ministerstvu veřejných prací v Praze stran zabrání místností.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Výnosem ze dne 24. září 1919 rozhodla zemská správa politická v Praze, že zabírá na základě zákona ze dne 11. června 1919